

NHÀ CỦA NGOẠI

*Ngôi nhà ngói đồ rộng thênh thang
Nhà ăn, vựa lúa cũng khang trang.
Chung quanh bao bọc hàng dâm bụt,
Hoa nở suốt năm đồ hoặc hồng.*

*Hai bên phải trái, sau vườn nhà.
Ngọt ngon cam quýt, trái là đà
Ổi, đào, na, khế... một khu nhỏ
Mít, mận, xoài, dứa, trồng xa xa.*

*Từ cổng vào nhà lót gạch đỏ,
Hai hàng tỳ muội hoa nhỏ nhỏ.
Chậu cây, bụi kiếng nằm sân trước
Hồ sen tuy bé nhưng hoa to*

*Phần lớn bà con ở miền Tây
Lợi tức quanh năm nhờ trái cây
Cam, quýt, lúa, xoài nguồn lợi chính
Chăn nuôi gà vịt thêm vui nhà.*

*Hàng xóm láng giềng ở trong làng,
Cư xử với nhau như họ hàng.
Quê ngoại ngày xưa là kỷ niệm,
Ước mong chôn cũ được bình an.
Ngọc Hạnh*

Gởi các con thương yêu,
Má làm bài thơ “*Nhà Cửa Ngoại*” lúc trời đang có tuyết.
Má nhớ bà Ngoại quá nên vừa làm vừa... khóc.

Bà Ngoại các con được người lớn xem như một trong những người đẹp trong làng. Dù bà Ngoại không đẹp đi nữa nhưng với Má, bà Ngoại vẫn là người phụ nữ đẹp nhất.

Ngoại các con da trắng, mũi cao, tính tình hiền hậu. Ngoại là con một nên ông bà Cố cưng lắm. Lúc được 16 tuổi đã có nhiều người xin cưới nhưng bà Cố không gả. Bà Cố muốn “bắt rết” tức chàng rết phải mãi mãi ở nhà vợ, chung với ba má vợ. Và lại bà Ngoại con đâu muốn lập gia đình sớm. Má không giống bà Ngoại vì đen thui và cũng không dịu dàng nhưng dì Dung thì da trắng, đẹp người, ngoan ngoãn, chăm học. Trong gia đình bà con ai cũng thương yêu dì vì sớm mồ côi lại xinh xắn. Ông Ngoại các con mất lúc bà Ngoại 25 tuổi, dì Dung được 5 tháng, còn ẵm trên tay. Thật là:

“Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen”.

Không có hình bà Ngoại nên các con không hình dung được. Ông Ngoại là con nhà giàu, học trường Tây, người thành thị, cưới bà Ngoại là cô gái ở thôn quê, tuy con nhà khá giả nhưng đâu giàu bằng bên gia đình bên Nội. Ông Ngoại từ chối các đám khác giàu có, tân thời hơn.

Khi ông Ngoại các con mắt ít lâu thầy T. Xuân, bạn ông Năm, theo bà Ngoại mấy năm, lấy lòng họ hàng bà con nên ai cũng nói vào, còn qua gặp ông Cố Nội để xin cưới bà Ngoại. Lúc ấy thầy độc thân còn bà Ngoại đã 3 con. Thầy o bế, chịu các con của Ngoại nhất là cậu Hai. Cho sách thì đọc; kẹo bánh, quà thì lấy nhưng cậu Hai nhất định không muốn bà Ngoại ưng thầy T. Xuân. Má và dì Dung còn nhỏ, đâu có ý kiến gì nhưng bà cố Ngoại thì bằng lòng lắm vì thầy là con nhà tử tế và có nghề nghiệp vững chắc.

Má nghĩ nếu bà Ngoại bước thêm bước nữa, Má sẽ có em khác cha, có ông cha ghẻ, cậu Hai con sẽ về bên Nội ở và chẳng biết cuối cùng ra sao. Nghĩ đến Ngoại hy sinh tuổi thanh xuân, thời kỳ hoa mộng, tốt đẹp nhất của người phụ nữ, nuôi 3 con thơ một mình, Má thương bà Ngoại vô cùng. Bà Ngoại tính thương người hay giúp kẻ khó nên dì Dung và Má cũng ảnh hưởng phần nào. Ngoại cho học sinh nghèo tập vở, quần áo mặc đi học, giúp tiền và thức ăn cho bà con nghèo... Dì Dung cũng thế, tặng học bổng cho học sinh giỏi, giúp tiền cho người nghèo thôn quê đi bệnh viện, tuy không nhiều nhưng cũng giúp họ qua được lúc khó khăn. Má cũng ao ước có tiền để giúp kẻ khốn khó bất hạnh. Tiền bạc như mây bay, nước chảy, nếu giúp được người khác nên sẵn lòng. Đừng ngần ngại các con yêu thương của Má. Ít ai giàu ba họ, chẳng ai khó ba đời.

Má có người bà con lúc trẻ gia đình nội, ngoại, bên chồng đều giàu có, khi ngu có người quạt hầu, bóp chân, sáng sáng có người pha nước rửa mặt nhưng khi già thiếu thốn vì thời thế đã thay đổi, nhà cửa ruộng vườn mất hết.

Má cảm ơn các con đã hiếu thảo chăm sóc Ba từ tẻ lúc Ba đau ốm dù lúc ấy còn bận nhiều bài vở nhà trường, và chăm lo cho Má thật đầy đủ khi các con tốt nghiệp, lại thường xuyên mua vé cho Má đi du lịch. Các con ngoan, học hành thành đạt, thương yêu nhau, gia đình hạnh phúc là Má vui rồi, không cần thiết cho má đi du lịch nơi này nơi nọ đâu. Nếu bà Ngoại còn sẽ rất vui biết các con chọn nghề thầy thuốc vì có thể giúp người lúc ốm đau bệnh tật. Đó là sự lựa chọn của các con chứ Má biết nghề đó học khó lại nhọc nhằn, giờ giấc bất thường. Nghĩ mà thương các sinh viên trường thuốc, tiền trường đã mắc mà sau Trung học phải học thêm 10 đến 14 năm mới xong và có thể bị lây các bệnh truyền nhiễm...

Má viết dài ngoằng không biết Út của Má đọc có hiểu không hay quên hết tiếng Việt rồi?

Chúc các con và gia đình luôn bình an, mọi sự như ý tốt đẹp.

Thương các con thật nhiều.

Má,

Ngọc Hạnh